

AKROPOLITÁN

NOVÁ AKROPOLIS
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE

FILOZOFIE
KULTURA
DOBROVOLNICTVÍ

č. 142 PROSINEC 2021

AKROPOLITÁN

FILOZOFIE - KULTURA - DOBROVOLNICTVÍ

PROSINEC 2021 Filozofie pro život č. 142

Filozofie, kterou navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUČ

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

Šéfredaktorka

Slavica Kroča

Odpovědná redaktorka

Ivana Hurytová

Redakce a grafická úprava:

Eva Bímová, Martina Flaitingrová

Jana Aksamítová, Ondřej Aksamít,

Samuel Bíma, Aleš Gabriel

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

Všechna práva vyhrazena.

Tento časopis nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

5

STRACH A ŽIVOTNÍ ETAPY

8

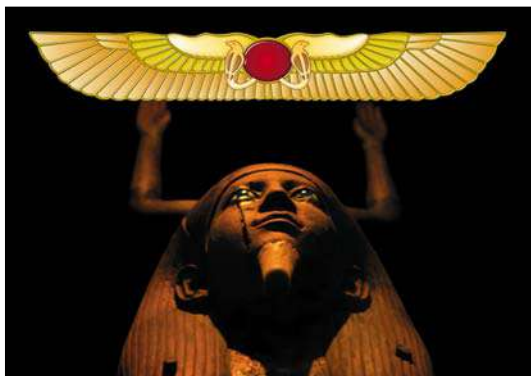
BRETAŇSKÉ MEGALITY

9

VARHANY, KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ

11

SYMBOLISMUS KŘÍDEL

Ve chvílích, kdy si potřebujeme odpočinout a nabrat novou sílu, často se vydáváme do přírody v naději, že si zde „vyčistíme hlavu“ a osvěžíme naše tělo novou energií. Pohroužíme se do její náruče, jako když se dítě s bolavou dušičkou ukryje do náruče své matky hledajíc v ní lásku a pochopení. Procházíme se lesními cestami, šplháme do kopce, kráčíme po rozkvetlé louce, brodíme se sněhem... Krása a harmonie se jemně dotýkají naší duše, která se stává vnímavější k všudypřítomnému řádu poskytujícímu každé její části smysl a směr existence.

V takové chvíli se mohou vynořit otázky, zda se ze společnosti, ve které žijeme, nevytratil tento univerzální řád, jímž bychom se my jako jednotlivci i celá společnost měli řídit. Více než řád vnímáme okolo sebe zmatek, jenž nás vrhá do víru tisíce názorů a mínění vyvolávajících bouři a zanechávajících za sebou spoušť popadaných jistot, které jsme považovali za trvalé.

Pokud jsme přítomnost harmonického a spravedlivého řádu pocítili v objetí přírody, budme si jisti, že se nikam nevytratil, je tu stále. Proto se raději zeptejme, kde jsme my lidé? Žijeme s ním ve spojení a v souladu, nebo jsme se od něj spíše vzdálili? Představme si, že jsme venku, kde svítí jasné slunce. Můžeme se postavit do záře jeho paprsků, nebo se před ním můžeme skrýt do stínu. Pokud bychom pokračovali v tomto příkladu, snadno si představíme dopad na zdraví člověka, který prožije život bez přítomnosti Slunce, a stejné důsledky má pro něj i život bez světla moudrosti.

K moudrosti, jež je cílem všech bytostí, nelze kráčet bez lásky, hlubokého citu, pobízejícího nás k dobrému a správnému jednání. Egypťané říkali, že srdce je středem lidské bytosti, sídlem ctností, především spravedlnosti, představované bohyní Maat. Toto nám připomíná egyptský výrok: *Já jsem vložil tvé srdce do nitra těla pro tebe, aby sis ty mohl vzpomenout na to, co jsi zapomněl.* Naše mysl se soustředí na zapamatování si mnoha poznatků a znalostí, které potřebujeme pro naši práci a samotnou existenci. Avšak známe vždy smysl všeho, co se učíme a co děláme? Naše srdce nám poukazuje na to, co jsme zapomněli. Když pocítíme neklid našeho svědomí, je to právě srdce, snažící se nám připomenout, že jsme nejednali správně a v souladu s moudrostí. Připomíná nám, kdo ve skutečnosti jsme, a učí nás zaměřit se na pravdivé a trvalé hodnoty, o které se opíraly velké civilizace. Jejich poznání a zkušenosti nám pomohou pochopit svět, ve kterém dnes žijeme, a povzbudí naše srdce k aktivnímu jednání ve prospěch každého člověka a celé společnosti.

Eva Bímová

PODOBENSTVÍ O MOCI ČLOVĚKA

Nastalo období velkého sucha. Rostliny hynuly na vyprahlé zemi, dobytek i lidé se trápili žízní. Kukuřice na poli postupně chřadla a hrozilo, že brzy nebude co jíst. A tak se indiáni rozhodli požádat svého šamana, aby přivolal déšť. Šaman se vymlouval, že něco takového nedokáže. Ale jelikož sucho neustávalo a prosby jeho lidu byly stále naléhavější, rozhodl se, že to zkusí...

Zavřel se ve svém týpí a po tři dny meditoval, postil se, cvičil a vykonával všelijaké očistné rituály. Čtvrtý den brzy ráno vyšel ven, sedl si na zem a čekal. Indiáni se kolem něj shromáždili a netrpělivě čekali s ním. Ale déšť nepřicházel, do západu slunce se neobjevil na

nebi ani mráček. Všichni zklamaně odešli, jen šaman trpělivě seděl dál ponořen do sebe.

Poté, co se rozhostila tma, zvedl se prudký vítr. Na půdu dopadly první kapky vody a vmžiku se spustil hustý déšť. Indiáni vybíhali ze svých týpí, tancovali a radovali se, provolávali slávu svému šamanovi. *Ty jsi tak mocný!* klaněli se mu. *Přivolal jsi mraky, vítr a spustil jsi déšť!*

Šaman jim ale odpověděl. *Já jsem nic nepřivolal, jsem člověk jako vy a člověk přece nemůže poroučet přírodě – větrům, mrakům ani deštům. Já jsem se jen za ty tři dny dal do pořádku. A když jsem v pořádku já, pak by mělo být i moje okolí.*

STRACH A ŽIVOTNÍ ETAPY

Žijeme ve světě laserů, urychlovačů částic, satelitního přenosu obrazu, superpočítačů a mikročipů a mnoha dalších věcí, které jsou pro tuto dobu tak jedinečné.

Zároveň však žijeme se svými touhami, vášněmi, nedostatky a ctnostmi, s našimi univerzálními i nadčasovými strachy, vlastními každému člověku a všem dobám.

A je zcela jasné, že každá doba má svůj výlučný strach, jako byl ten, když se Seveřané – v době, kdy nebe bylo Nebem – báli, že se jim zhroutí na hlavu, nebo když se středověký člověk bál chodit lesem v noci nebo se plavit v oceánu ze strachu z čarodějnic, draků a propastí, nebo jako se dnešní ustaraný pacifista obává, že nějaký šílenec stiskne červené tlačítko.

Přesto vždy existují strachy, které se zdají být součástí lidské bytosti a jejího psychogenetického zavadla. Doprovázejí ho od kolébky až po hrob, po celý jeho život, ve všech obdobích jeho života. A tak se zdá, že chronologický věk se více, než si myslíme, podílí na procesech psychomentální přirozenosti spojených se strachem.

Dětství, dospívání. Strach z reality

Je zřejmé, že dítě žije v jiné realitě, v níž dlouhá hůl může být koněm, na němž se jezdí, nebo chýše špatně zamaskovaná větvemi nádherným tajným palácem. Je také zřejmé, že pro dospívající je možné všechno, že v tomto věku existuje řešení pro všechno, protože oni vše vědí, nebo alespoň věří tomu, že všechno vědí.

Z tohoto stanoviska i my v současnosti žijeme ve společnosti-děvčátku, které si myslí, že všechno ví, a bojí se přiznat si, že některé věci neví, protože se potřebuje prosadit. Nechceme vidět realitu. Bojíme se přiznat, že nevíme s jistotou, co je éter, co je hmota a co energie, tedy to, co utváří hmotný vesmír a co utváří Triádu Vědy. Bojíme se připustit, že by neandertálský člověk s jeho mozkiem mohl dosáhnout vysokoškolského vzdělání. Bojíme se uznat, že teorie velkého třesku uspokojivě nevysvětluje původ vesmíru.

Člověk však přestává být dítětem, když začne přijímat realitu, která ho obklopuje, a když si jednoho krásného dne uvědomí, že pro život se musí pracovat, že je nenávratně plešatý

nebo že ho jeho přítelkyně opustila kvůli jinému.

Dospělost. Strach ze ztráty toho, co máme

Jedná se o sociální strach, který se nás zmocní, pokud věříme, že může být ohroženo to, co považujeme za své, a jelikož v dětství a v dospívání bylo málo toho, co lze vlastnit (nebo si člověk neuvědomoval, co má a jakou to má hodnotu), je tento strach typický pro věk dospělosti.

Naše společnost působí rychle, aby lidem vštípila pocit vlastnictví, aby občané pochopili ono „máš hodnotu toho, co vlastníš!“, a tak se postupně objevuje strach ze ztráty získané prestiže, získané reputace, a nakonec i strach z toho, co řeknou lidé. Právě díky tomuto strachu rozšířenému po celém světě se dobré stravě a vynikajícímu zdraví těší ten nejstrašnější a nejvíce nemilosrdný netvor: fáma.

Tohoto netvora popsal římský básník Vergilius následujícími slovy:

Rychlostí roste a chůzí nabývá síly, nesmělá zprvu a malá, však záhy se do výše zvedne, nohama po zemi kráčí a v mracích ukrývá hlavu...

Nohou nadmíru rychlých a křídel hbitosti velké, netvor to velký, hrozný – a kolik má po těle peří, tolik – divoucí div – má nad nimi slídivých očí, jazyků v mluvících ústech a tolikéž vztyčených uší...

Uprostřed nebe a země se temnem za noci vznáší, šustí a k sladkému spánku svá víčka nesklání nikdy...

Za světla sedí a slídí buď na střechách vysokých domů anebo na vrchu věží.

Existuje na tento strach nějaký recept?

Stoikové věřili, že ano, že řešení spočívá v tom umět, abychom uměli odlišit naše skutečné statky od těch, které jimi nejsou; a to, co je

skutečně naše, jsou věci, které na nás závisí: úsudky a názory, činy, pohnutky, touhy... a ty věci, které na nás nezávisí, nemůžeme do inventáře našich statků zahrnout: hmotný majetek, pověst, hodnosti a vyznamenání.

Stáří. Strach z neznámého, z odlišného, z nového

A strach ze smrti..., což je svým způsobem také strach ze ztráty toho, co máme, a strach z reality.

Jsme staří, když od začátku odmítáme to nové, to jiné.

A tak vzniká rasismus a nesnášenlivost.

Bylo by opravdu zajímavé podněcovat pedagogiku založenou na odvaze, a ne tolik na strachu a slabostech člověka. I když, jak už učil Platon, jsou strach a odvaha úzce spjaté, jdou ruku v ruce, a to se odráží v platonské definici: odvaha znamená vědět, čeho je třeba se bát, a vědět, čeho je třeba se nebát.

Carlos Adelantado

ODKAZ DÁVNÉ INDIE

Perlou indické literatury je epos Mahábhárata, jehož součástí je tzv. bible hinduismu, Bhagavadgíta. Nejde jen o výtečné literární dílo, ale o text posvátný. Takové knihy nám i po staletích přinášejí mezi řádky nějaký nadčasový odkaz nebo poselství. Prostřednictvím symbolů se můžeme napít ze studnice poznání našich předků.

V Bhagavadgítě se na bitevním poli setkávají dva staré indické rody: Kuruovci a Panduovci. Mezi znepřátelenými vojsky stojí hrdina Ardžuna, který by se v našem případě mohl jmenovat Petr, Martin, Anna, Tereza..., protože je kýmkoli z nás, v kom se dennodenně odehrává bitva volby: nechat se ovládnout strachem, nebo se odvážit; dát přednost pohodlí, nebo se překonat; myslet více na sebe, nebo na ostatní; inspirovat se světem, nebo nebem. Stejně jako pro nás ani pro Ardžunu se nejedná o lehkou volbu, nejraději by obě vojska smířil, ale současně tuší, že to není možné. Nebo snad lze být zbabělý i statečný zároveň?

Aby se uměl rozhodnout a zvítězit nad svými pochybnostmi, pomáhá mu bůh Krišna, jeho učitel. Vysvětluje mu formou podobenství základní pilíře indického myšlení: reinkarnaci neboli znovuzrození a s tím související zákon karmy, jenž nám ukazuje život jako sled příčin

a důsledků, které se cyklicky střídají. Pro Indý představuje nejvyšší spravedlnost, protože nic nemůže být zapomenuto, ať už to byl čin dobrý, nebo špatný. Ale především společně s reinkarnací dává naději, že nikdo není zatracen, že chyby se dají napravit a že vše, co člověk prožil, má smysl.

Krišna také Ardžunovi vysvětluje pomíjivost věcí a relativitu emocionálních postojů. Představme si, jaké je pro nás neštěstí, když spěcháme a ujede nám autobus, ale poté, co se tento nabourá, hovoříme ani ne za hodinu o velkém štěstí. Jindy pláčeme, že jsme ztratili práci, ale díky tomu najdeme novou, mnohem lepší, a najednou to hodnotíme opačně. A v této hře a střídání dvou doplňujících se sil se uprostřed nad nimi nachází bod harmonie, z jehož perspektivy hodnocení dobrý – špatný postrádá smysl.

Co nakonec Ardžunovi pomůže překonat strachy a najít vnitřní klid? Odpověď, stejně jako hlubší zamyšlení nad indickou filozofií a jednotlivými symboly tohoto mimořádného textu, a dokonce i paralelu s našimi současnými problémy a pochybnostmi nabízí kurz *Filozofie pro život*.

www.filozofieprozivot.cz

BRETAŇSKÉ MEGALITY

Megality jsou stavby z velkých hrubě opracovaných kamenných bloků, které můžeme najít po celém světě, ale nejčastěji se objevují v západní Evropě a Středomoří. Jejich název je odvozen ze dvou řeckých slov: *mega* – velký a *lithos* – kámen. Nejznámější jsou jednotlivé vztyčené kameny, *menhiry*, které jsou někdy uspořádané do řad dlouhých i několik kilometrů. *Dolmeny* se skládají ze vztyčených kamenů s vodorovným překladem, které mohou vytvářet komoru, a *kromlechy* jsou kameny uspořádané do kruhu. Kdo a proč je před pěti až sedmi tisíci lety stavěl, se jen dohadujeme. Představa, že by tyto obrovské stavby postavili primitivní rolníci neolitu v době mezi zemědělskými pracemi, je stěží uvěřitelná. Kvůli nedostatku přímých historických pramenů máme jen málo informací o této vzdálené minulosti, ale tyto stavby nepřímě ukazují, že společnost té doby byla pravděpodobně mnohem vyspělejší a organizovanější, než si dnes dokážeme představit.

Bretaň je jedno z míst, kde najdeme největší koncentraci megalitů, a pokud tuto část Francie navštívíte, byla by velká škoda je minout. Tato oblast je součástí několik set kilometrů dlouhého pásu při pobřeží Atlantiku, který zahrnuje jižní Irsko, jižní Anglii se světoznámým Stonehenge a právě zmíněnou Bretaň na západě Francie.

Nejznámější megalitickou oblastí Bretaně je Carnac, zde najdeme na několika kilometrech skupiny kamenných řad různých velikostí, dolmenů a několik pohřebních komor, mezi

kterými vypásají trávu ovce a procházejí se skupiny turistů. Pokud si chcete toto místo vychutnat, je potřeba vstát brzy ráno a užít si ho v probouzejícím se dni. Mnohem klidnější atmosféru nabízí další působivá místa, např. Locmariaquer na břehu Morbihanského zálivu, který je považován za centrum této oblasti. Na nevysokém pahorku najdeme vedle sebe *Velký menhir* vysoký 18,5 m, který leží v trávě rozlomený na čtyři části, dolmen s vyrytými ornamenty a 140 metrů dlouhou pohřební mohylu. Velký menhir je 280 tun vážící žulový blok, který byl na toto místo přepraven neznámou technikou z místa vzdáleného několik kilometrů a na něj navazovala linie osmnácti menhirů směřující k moři. Nedaleko na ostrovku Gavrinis pod zdánlivě nenápadným pahorkem najdeme nejúchvatnější chodbový dolmen s dokonalými ornamentálními rytinami, který je proto někdy nazýván Sixtinskou kaplí neolitu. Na jiných místech bretaňského pobřeží megalitické stavby mizí v moři a jsou viditelné jen za odlivu. Je to pohled, jež nám připomíná, že se tato civilizace noří do zapomnění, aniž bychom plně pochopili, jaký význam tyto stavby měly. Víme, že jsou spojeny s astronomickými cykly, ale netušíme, jakou roli hrály v životě tehdejších lidí. Jsou to chrámy, které uctívají přírodní síly v podobě bohů? Jsou to místa spojená s energií Země? Je jisté, že jim lidé dávnověku věnovali velké úsilí a energii a že pro ně byly velmi důležité, a současně nám připomínají, jak málo víme o historii lidstva.

Lucie Šrámková

VARHANY, KRÁLOVSKÝ NÁSTROJ

Když se řekne varhany, nejčastěji se nám vybaví plný, mohutný a jiskřivý zvuk Bachovy Toccaty d-moll nesoucí se pod chrámovou klenbou. Abychom však mohli mít z interpretace této skladby krásný zážitek, potřebujeme zdatného varhaníka, který nám jej svým uměním zprostředkuje. Ještě předtím však musel stroj postavit varhanář. To je zdoluhavá práce, vyžaduje pečlivost a mnoho znalostí a zkušeností, aby výsledek přinesl opravdový požitek z krásného díla.

Varhany se řadí do skupiny hudebních nástrojů zvaných aerofony: tón je v nich vytvářen pomocí vzduchu. U varhan k tomuto účelu slouží retné a jazýčkové píšťaly. V těch retných vzniká tón chvěním vzduchového sloupce – čím delší píšťala, tím hlubší tón –, v jazýčkových pomocí proudem vzduchu rozvibrovaného plíšku-jazýčku. Každá píšťala umí vytvořit pouze jeden tón, proto jich mohou být ve varhanním stroji tisíce. Píšťaly se vyrábějí z kovu nebo dřeva; zvuk dřevěných je měkký a teplý, zatímco zvuk kovových je jasný a tvrdší. Především však závisí na jejich rozměrech, tzv. menzuře. Varhany tak mohou znít měkce, temně, jasně, třpytivě

nebo smýkavě, což je dáno kombinací píšťalových skupin, takzvaných rejstříků.

To, co vidí běžný návštěvník chrámu či koncertní síně, je čelní, umělecky ztvárněná strana stroje nazývaná prospekt. Co lze zahlédnout spíše výjimečně, je varhanní stůl, od kterého varhaník nástroj ovládá. Ten sestává z klaviatury nebo klaviatur pro ruce, manuálu, a klaviatury pro nohy, pedálu. Dále pak z táhel nebo sklopek, kterými se zapínají a vypínají rejstříky, čímž se mění výsledný zvuk varhan, a z dalších pomocných zařízení. Pokud se vám poštěstí vidět hrací stůl zblízka, možná si v jeho blízkosti všimnete menšího zrcadla. Neslouží, jak by se mohlo zdát, k tomu, aby si varhaník mohl přičíslnout svůj vlas, než se jde poděkovat; důvod je mnohem praktičtější. Organista většinou sedí zády k prostoru chrámu či koncertní síně, a zrcadlo mu tak umožňuje sledovat dění, dirigenta nebo chrámový obřad.

Aby se varhany rozezněly, potřebují zdroj vzduchu. Staré varhany měly zařízení podobné kovářským měchům, které uváděl do provozu kalkant, ten, kdo měchy „šlapal“.

Dnešní varhany mají elektrické vzduchové čerpadlo dodávající vzduch do zásobníkového měchu, odkud je pak veden vzdušnicemi až k samotným píšťalám.

K ovládání ozvu píšťal slouží traktura, zařízení, pomocí něhož může varhaník otevřít přívod vzduchu k příslušné píšťale, a tak se ozve tón. Nejstarší traktura, mechanická, je souborem táhel a převodů, které zajišťují otevření ventilu píšťaly. Pro ovládání velkých varhanních strojů se používala traktura pneumatická a od konce 19. století se můžeme setkat i s trakturou elektrickou.

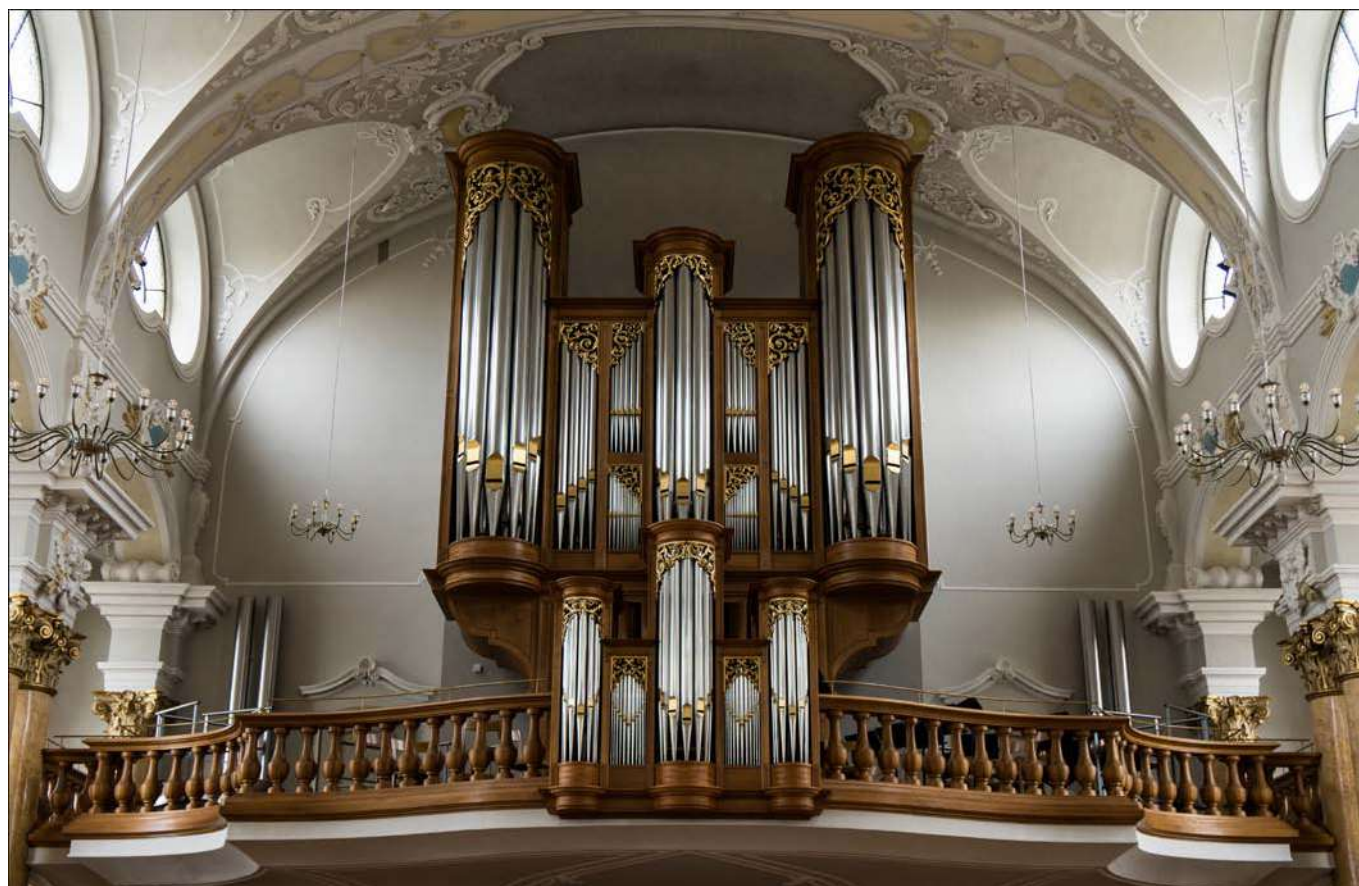
Zdálo by se, že pro výrobu varhan stačí všechna výše uvedená zařízení umístit do jedné skříně. Tento proces je však daleko rozsáhlejší a zajímavější. Je třeba vzít v úvahu požadavky zákazníka, akustické vlastnosti prostoru, cenu, materiály, architektonické začlenění do prostoru... Jednotlivé součásti varhan se pak pokusně smontují a prověří v dílně; pak je provedena finální stavba stroje. Nakonec přichází intonér, který stroj naladí

tak, aby zněl dokonale nejen sám o sobě, ale i v daném prostoru.

A odkud vlastně varhany pocházejí? Dle tradice je vynalezl alexandrijský Řek Ktésibios. V Římě a v Byzanci se pak používaly jako obřadní nástroj, hrálo se na ně například v cirku. Do Evropy se dostaly v osmém století jako dar Byzance franckému králi. Největšího rozkvětu dosáhly v období baroka; v období romantismu se pak výrazně proměnila jejich zvuková stránka. Dnes se však varhanáři i varhaníci znovu hlásí k baroknímu typu stroje.

Proč jsou tedy varhany královským nástrojem? Jsou bezesporu největším hudebním nástrojem vůbec a jejich pořizovací cena byla a dodnes zůstává vysoká. Nicméně jejich vznosný a majestátní zvuk je už od starověku předurčoval k hudební oslavě toho, čemu bylo třeba vzdát úctu; králům a později bohu. A v neposlední řadě lze slovem „královský“ bezesporu popsat zážitek, který nám poslech tohoto jedinečného nástroje může přinést.

Pavel Goliáš

SYMBOLISMUS KŘÍDEL

Křídla jsou symbolem lehkosti, oduchovnělosti, možnosti létat a stoupat do nebe. Křídla jsou výrazem aspirace duše k vyššímu než lidskému stavu, představují snahu tento stav překonat. Křídla souvisí se schopností rozpoznávat, s představivostí, s myšlením, se svobodou a vítězstvím.

Tento symbol nacházíme ve všech civilizacích, ať už v podobě ptáků, okřídlených bytostí nebo samostatně.

Podle hinduistů jsou křídla výrazem svobody a schopnosti lidské bytosti opustit pozemské věci v důsledku rozjímání, umožňují dosažení ráje. Rig Věda zmiňuje křídla jako symbol inteligence, která je rychlejší než jakýkoli pták. Architekt univerza vytváří svět pohybem svých okřídlených paží.

Ve starověkém Egyptě byli okřídlení bohové bohy ochrannými. Chránili stvořené tak, že je pokryli svými křídly, stěny a dveře chrámů byly zdobeny okřídleným obrazem Amona-Re. Spojení Vadžet (řec. Bútó) – hada a Nechbet – supice, představujících Dolní a Horní Egypt, dává zrod okřídlenému hadovi, který symbolizuje spojení země a nebe. Může nám to připomenout známého okřídleného hada Aztéků, Quetzalcoatla.

V předkolumbovských kulturách byla křídla spojena se Sluncem, a v tomto významu se objevují u slunečních ptáků: u orla v Mexiku

a kondora v Peru. Tito králové oblohy jsou symbolem vzestupu, který uskutečňují díky mocným křídlům. Pták představuje cestu duše, ušlechtilá práce realizovaná na Zemi umožňuje let z jednoho světa do druhého, vyššího, nebeského. To nám připomíná také egyptský skarab, který na konci svého životního cyklu po působení na zemi roztáhne svá křídla, aby se pozvedl k nebi a ke slunci. Podobně kolibřík u Aztéků představuje vycházející slunce, stejně jako duši, která se pozvedá ze země na nebe.

V křesťanské tradici existují okřídlené bytosti, andělé. Jsou to poslové neviditelná, lehké bytosti světla, ale někdy také ohně a síly. Chrání člověka a také mu dodávají inspiraci a odvahu. Andělé jsou nejčistším výrazem okřídleného ducha.

V Řecku nacházíme boha Herma, který má okřídlené paty. Je symbolem poutníka a posla bohů, který spojuje nebe a zemi. Také nám přináší sny, impulsy a pohyb z vyššího světa. Řekové symbolicky vyjadřovali lásku a vítězství křídly. Podle Platona křídla symbolizují inteligenci a porozumění, růst duše. To je důvod, proč jsou spojena s některými bájnými zvířaty, jako je Pegas, představující přeměnu toho animálního, co se občas probouzí v člověku, ve vyšší a skutečně lidskou přirozenost.

Hana Moudrá

PROGRAM AKTIVIT

MAGIE EGYPTA

Přednáška s videoprojekcí

CHARAKTER PODLE HVĚZD

Přednáška

ZEN

Přednáška

C. G. JUNG I.

– FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE

On-line kurz

GÉNIUS MICHELANGELO

Přednáška s videoprojekcí

DUŠE INDIÁNA

Přednáška

INTELIGENCE ZVÍŘAT

Přednáška

KURZ FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Chtěli byste lépe poznat sami sebe a svět, který nás obklopuje? Máte otázky a hledáte odpovědi? Existuje více cest, jak je najít. A jednu z nich odjakživa nabízí filozofie. Když se dnes řekne slovo filozofie, často si představíme teoretickou disciplínu odtrženou od praktického života. Tento kurz vám přiblíží filozofii takovou, jaká ve své podstatě je: srozumitelnou a užitečnou v našem každodenním životě.

Filozofie pro Život

PŘÍRODNÍ FILOZOFIE

ČLOVĚK A UNIVERZUM

ODKAZ DÁVNÉ INDIE

ZÁHADY TIBETU

BUDDHISTICKÁ FILOZOFIE

MOUDROST ČÍNY

VÝZVA ŽIVOTA VE SPOLEČNOSTI

PLATON A „MÝTUS O JESKYNI“

ARISTOTELES

PLOTIN A NEOPLATONICKÁ ŠKOLA

DŮLEŽITOST VÝCHOVY

EGYPT

ŘÍM A STOIKOVÉ

DĚJINY, PAMĚŤ A ZKUŠENOST

DĚJINY A MYTOLOGIE

HISTORICKÉ CYKLY

SVOBODA A OSUD

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející schopnosti člověka:

POZORNOST

KONCENTRACE

PAMĚŤ

IMAGINACE

VŮLE atd.

Všude, kde je člověk, je místo na dobrý čin.

Seneca

NOVÁ AKROPOLIS
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE

FILIZOFIE
KULTURA
DOBROVOLNICTVÍ

www.akropolis.cz